

wsoy

Pojille,
jotta joskus
rakastin

Jenny Han

NETFLIX

NETFLIX-
ALKUPERÄISSARJA

© 2018 Netflix, Inc. All rights reserved. Netflix, the Netflix logo, and the word NETFLIX are either registered trademarks or trademarks of Netflix, Inc. in the United States and other countries. WSOY is a trademark of WSOY Publishing Group. Jenny Han is a trademark of WSOY Publishing Group. The cover image is a photograph by [unreadable].

Jenny Han

Pojille,
jotta joskus
rakastin

SUOMENTANUT ANTTI HULKKONEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
To All the Boys I've Loved Before

© 2014 BY JENNY HAN. PUBLISHED BY ARRANGEMENT
WITH FOLIO LITERARY MANAGEMENT, LLC
AND SEBES & BISSELING LITERARY AGENCY.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANTTI HULKKONEN JA WSOY 2021

SUOMENNOS ILMESTYNYT AIEMMIN SANOMAN JULKAISEMANA 2018.

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-47637-6
PAINETTU EU:SSA

***Sisarelleni Susanille – Hanin tytöt ovat
erottamattomat***

Minä vaalin asioita. En tärkeitä asioita, kuten valaita tai ihmisiä tai luontoa. Turhia juttuja. Posliinikelloja, joita myydään matkamuistokau-poissa. Piparimuotteja, joita ei koskaan käytetä – sillä kuka nyt haluaisi jalan muotoisen pikkuleivän? Hiusnauhoja. Rakkauskirjeitä. Kaikesta tallettamastani rakkauskirjeet ovat kenties kalleimpia aarteitani.

Säilytän kirjeitäni sinivihreässä hatturasiassa, jonka äiti osti minulle vanhan tavaran kaupasta keskustassa. Ne eivät ole rakkauskirjeitä, joita joku on kirjoittanut minulle; sellaisia minulla ei ole. Olen kirjoittanut ne itse. Niitä on yksi jokaiselle pojalle, jota joskus olen rakastanut – yhteensä viisi.

Kun kirjoitan, en salaile mitään. Kirjoitan kirjeitä, joita ei ole tarkoitettu luettavaksi. Eikä niitä luetakaan. Kaikki salaiset ajatukseni, tarkat havaintoni, sisimpääni kätkemäni tuntemukset, vuodatan ne kaikki kirjeeseen. Sitten suljen sen kuoreen, kirjoitan päälle osoitteen ja panen kirjeen sinivihreään hatturasiaani.

Ne eivät tarkkaan ottaen ole oikeita rakkauskirjeitä. Kirjoitan ne silloin, kun en halua enää olla rakastunut. Ne ovat jäähyväisiä. Kirjoitettuani kirjeen riipaiseva rakkaus ei riipaise enää. Voin syödä muroja miettimättä, pilkkooko hänkin banaania Cheerios-kulhoonsa. Voin kuunnella tunteellista laulua ja laulaa mukana osoittamatta sitä hänelle. Jos rakkaus on jonkinlainen riivaaja, kirjeeni ovat kai ma-naus, joka karkottaa sen. Kirjeeni vapauttavat minut. Tai se ainakin on niiden tarkoitus.

1

Josh on Margotin poikaystävä, mutta voi kai sanoa, että koko perheeni on vähän ihastunut häneen. En osaa sanoa, kuka on eniten. Ennen kuin hänestä tuli Margotin poikaystävä, hän oli vain Josh. Hän on aina ollut olemassa. Tai ehkei nyt ihan aina. Hän muutti naapuriimme viisi vuotta sitten, mutta se tuntuu ikuisuudelta.

Isäni pitää Joshista, koska tämä on poika, ja isä on tyttöjen ympäröimä. Olen vakavissani: naiset saartavat häntä aamusta iltaan. Isä on gynekologi ja synnytyslääkäri, ja hänellä vielä sattuu olemaan kolme tytärtä, eli päivät kuluvat tyttöjen seurassa. Hän pitää Joshista myös siksi, että Josh pitää sarjakuvista ja käy isän kanssa kalassa. Isä yritti kerran viedä meidät kalaan, mutta minä aloin vollottaa, kun kenkäni likaantuivat. Margot alkoi itkeä, kun hänen kirjansa kastui, ja Kitty itki, koska oli oikeastaan vasta vauva.

Kitty tykkää Joshista, koska Josh pelaa hänen kanssaan korttia eikä pitkästy. Tai ainakin esittää, ettei pitkästy. He laativat yhteisiä sopimuksia – jos voitan tämän jaon, sinun on tehtävä minulle maapähkinävoipaahtoleipä, ei kuorta. Se on Kittyn vaatimus. Mutta sitten meillä on vain vääränlaista maapähkinävoita, ja Josh sanoo, että ei mahda mitään, pyydä jotakin muuta. Mutta Kitty vain kärttää, ja lopulta Josh lähtee kauppaan, koska hän nyt vain on sellainen.

Minusta tuntuu, että Margot rakastaa häntä siksi, että

me kaikki muutkin pidämme Joshista.

Olemme olohuoneessa, ja Kitty liimaa koirankuvia jättimäiselle pahviarkille. Paperisilppua on joka puolella. Kitty hyrisee itsekseen ja sanoo: ”Kun isä kysyy, mitä haluan joululahjaksi, sanon vain, että minulle kelpaa mikä tahansa näistä roduista.”

Margot ja Josh istuvat sohvalla. Minä lojun lattialla ja katselen tv:tä. Josh on laittanut ison kulhollisen popcornia, ja uppoudun siihen kaksin käsin.

Tv:ssä mainostetaan hajuvettä. Tyttö juoksentelee Pariisin kaduilla hihattomassa, purppuranpunaisessa mekossa, jonka kangas on ohutta kuin silkkipaperi. Antaisin mitä vain, jos saisin kirmailla silkkipaperimekossa ympäri keväistä Pariisia! Nousen istumaan niin äkisti, että olen tukehtua popcorninsiemeneen. Yskänpuuskien välissä saan sanotuksi: ”Margot, tavataan Pariisissa minun kevätlomalani!” Näen jo itseni pyörähtelemässä kadulla macaron-leivos kummassakin kädessä – toinen pistaasia, toinen vadelmaa.

Margotin silmät syttyvät. ”Antaisiko isä sinulle luvan?”

”Tietenkin, sehän on kulttuuria. Hänen on pakko suostua.” Vaikka en ole koskaan ollut yksin lentokoneessa. En ole edes käynyt ulkomailla. Tulisiko Margot minua vastaan lentoasemalle, vai pitäisikö minun löytää retkeilymajaan omin neuvoin?

Josh taitaa aavistaa kasvoiltani loistavan huolen, sillä hän sanoo: ”Ei hätää. Isäsi päästää sinut takuulla, jos minä tulen mukaan.”

Ilahdun. ”Joo! Voimme asua retkeilymajoissa ja syödä pelkkiä pasteijoita ja juustoja joka aterialla.”

”Voimme käydä Jim Morrisonin haudalla!” Josh lisää.

”Voimme käydä *parfumeriessä* teettämässä itsellemme omat tuoksut!” hihkaisen, ja Josh tyrskähtää.

”Olen aika varma, että tuoksujen teettäminen *parfumeriessä* maksaa yhtä paljon kuin viikon majoitus retkeilymajassa”, hän huomauttaa. Hän tönäisee Margotia. ”Siskosi on suuruudenhullu.”

”Hän on meistä kolmesta hienostunein”, Margot myöntää.

”Entä minä?” Kitty vingahtaa.

”Sinäkö?” hymähdän. ”Olet Songin tytöistä *epähienoin*. Jollen erikseen anele, et pese edes jalkojasi illalla, saati että kävisit suihkussa.”

Kittyn kasvot mutristuvat ja punoittavat. ”En minä sitä kysynyt, senkin dodolintu. Tarkoitin Pariisia.”

Tyrmään surutta koko ajatuksen. ”Olet liian pieni asumaan retkeilymajassa.”

Kitty kömpii Margotin luo ja kiipeää tämän syliin, vaikka on yhdeksänvuotias ja liian iso istumaan kenenkään sylissä. ”Saanhän minäkin tulla, Margot?”

”Sehän voisi olla perheloma”, Margot sanoo ja suukottaa Kittyn poskea. ”Sinä ja Lara Jean ja isä voisitte tulla kaikki.”

Kurtistan kulmiani. En haaveillut sellaisesta Pariisinmatkasta. *Jutellaan myöhemmin*, Josh sanoo minulle äänettömästi Kittyn pään yli, ja näytän hänelle vaivihkaa peukua.

Myöhemmin samana iltana olen keittiössä. Josh on lähtenyt kotiin ajat sitten. Kitty ja isä ovat nukkumassa. Margot tuijottaa tietokonettaan pöydän ääressä; istun hänen vieressään, pyöritän pikkuleipätaikinasta palloja ja kieritellen niitä sokerissa ja kanelissa. Kakkusia Kittyille sovinnon merkiksi. Kun kävin toivottamassa hänelle hyvää yötä, hän käänsi minulle selkensä eikä suostunut puhumaan, koska uskoi yhä minun yrittävän jättää hänet pois Pariisimatkalta. Aion panna lautasellisen pikkuleipiä hänen tyynynsä viereen, jotta hän herää vastapaistettujen leivonnaisten tuoksuun.

Margot on tavallistakin hiljaisempi, kunnes aivan varoittamatta kohottaa katseensa ruudusta ja sanoo: ”Jätin Joshin tänään. Päivällisen jälkeen.”

Taikinapallero putoaa sormistani sokerikulhoon.

”Tai siis, oli jo aika”, hän sanoo. Hänen silmänsä eivät punoita; hän ei kai ole itkenyt. Hänen äänensä on tyyni ja tasainen. Hän näyttää siltä kuin kaikki olisi hyvin. Koska Margotilla kaikki on aina hyvin, jopa silloin kun ei ole.

”En käsitä, miksi teidän piti erota”, sanon. ”Ei sinun tarvitse jättää häntä, vaikka lähdetkin opiskelemaan.”

”Lara Jean, lähden Skotlantiin, en Virginian yliopistoon. Saint Andrews on melkein neljäntuhannen mailin päässä.” Hän kohentaa silmälasejaan. ”Mitä järkeä siinä olisi?”

En voi uskoa korviani. ”Tietenkin Joshissa on järkeä. Joshissa, joka rakastaa sinua enemmän kuin yksikään poika on koskaan tyttöä rakastanut!”

Sen kuullessaan Margot pyörittelee silmiään. Hänen

mielestään olen ylidramaattinen, vaikken olekaan. Se on totta – Josh rakastaa Margotia juuri niin paljon. Hän ei vilkaisisikaan ketään toista.

Yhtäkkiä Margot sanoo: ”Tiedätkö, mitä äiti kerran sanoi minulle?”

”Mitä?” Unohdan hetkeksi Joshin kokonaan. Sillä oli tekeillä sitten mitä tahansa, vaikka riitelisin Margotin kanssa, vaikka olisin jäämäisilläni auton alle, pysähdyn aina kuuntelemaan tarinoita äidistä. Haluan tietää kaiken, minkä Margot muistaa – pienimmätkin yksityiskohdat. Olen kuitenkin paremmassa asemassa kuin Kitty. Kaiken, minkä hän äidistä muistaa, hän on kuullut meiltä. Olemme kertoneet samat tarinat niin moneen kertaan, että niistä on tullut hänen omiaan. ”Muistatteko, kun...” hän aloittaa, ja kertoo sitten jonkin tapauksen aivan kuin ei olisi ollut silloin vasta vauva.

”Hän toivoi, ettei minulla olisi poikaystävää, kun lähden opiskelemaan. Hän sanoi, ettei halua minun itkevän puhelemassa poikaystävän perään ja kieltäytyvän asioista, jotka ovat tärkeitä.”

Skotlanti on kai Margotille sellainen tärkeä asia. Kauhaisen ajatuksissani nokareen pikkuleipätaikinaa ja haukkaan sen suuhuni.

”Raakaa taikinaa ei pitäisi syödä”, Margot huomauttaa.

En ole kuulevinani. ”Josh ei milloinkaan kieltäisi sinulta mitään. Hän ei ole sellainen. Muistatko, kun päätit pyrkiä oppilaskunnan puheenjohtajaksi, ja hän ryhtyi kampanjapäälliköksi? Hän on suurin fanisi!”

Se saa Margotin suupielet kääntymään alaspäin, ja hyökkään kietomaan käteni hänen kaulaansa. Hän nojaa päätään taaksepäin ja hymyilee minulle. ”Kaikki hyvin”, hän sanoo, vaikkei olekaan. Tiedän, ettei ole.

”Vielä ei ole liian myöhäistä. Voit mennä hänen luokseen nyt heti ja sanoa muuttaneesi mielesi.”

Margot pudistaa päätään. ”Päätös on tehty, Lara Jean.” Päästän irti, ja hän sulkee kannettavansa. ”Koska ensimmäinen pellillinen on valmis? Minulla on nälkä.”

Vilkaisen jääkaapin oveen kiinnitettyä munakelloa. ”Vielä neljä minuuttia.” Istun taas alas ja tokaisen: ”Sanoit mitä sanoit, Margot – teidän juttunne ei ole vielä ohi. Rakastat häntä aivan liikaa.”

Hän pudistaa päätään. ”Lara Jean”, hän aloittaa kärsivällisellä Margot-äänellään aivan kuin olisin lapsi ja hän viisas, 42-vuotias nainen.

Heiluttelen taikinalusikkaa Margotin nenän alla, ja hetken emmittyyään hän aukaisee suunsa. Syötän häntä kuin vauvaa. ”Saat nähdä, että kun päivä tai pari on kulunut, olette Joshin kanssa taas yhdessä.” Mutta tiedän jo sanoesani niin, ettei se ole totta. Margot ei ole sellainen tyttö, joka ottaa ja jättää hetken mielijohteesta; kun hän päättää jotakin, se myös pitää. Sitä ei vatvota tai kaduta. Kuten hän sanoi, päätös on tehty, ja sillä hyvä.

Toivon (kuten olen toivonut usein, lukemattoman monta kertaa), että olisin enemmän Margotin kaltainen. Joskus näet tuntuu, etten pysty päättämään mitään.

Myöhemmin illalla, kun olen tiskannut astiat ja vienyt

lautasellisen pikkuleipiä Kittyn tyynylle, menen huoneeseeni. En sytytä valoja. Menen ikkunaan. Joshin huoneessa palaa yhä valo.

2

Seuraavana aamuna, kun Margot keittää kahvia ja minä kaadan muroja kulhoihin, sanon sen, mitä olen ajatellut heräämisestä asti. ”Kai tajuat, että isä ja Kitty pahastuvat kovasti?” Harjatessani Kittyn kanssa hetkeä aiemmin hampaista olin vähällä paljastaa koko jutun, mutta Kitty oli minulle vielä eilisestä vihainen, joten päätin olla hiljaa. Hän ei edes maininnut pikkuleipiä, vaikka olikin syönyt ne. Lautasella oli enää vain murusia.

Margot huokaisee syvään. ”Pitääkö minun siis pysyä Joshin kanssa kimpassa sinun, isän ja Kittyn vuoksi?”

”Ei, mutta sanonpahan vain.”

”Tuskin hän täällä juuri kävisi minun lähdettyäni.”

Kurtistan kulmiani. En ole tullut edes ajatelleeksi, että Josh lakkaisi käymästä Margotin mentyä. Hän viihtyi meillä jo kauan ennen kuin heistä tuli pari, joten miksi mikään muuttuisi? ”Saattaisi käydäkin”, väitän. ”Hän tykkää hurjasti Kittystä.”

Margot painaa kahvinkeittimen katkaisinta. Seuraan hänen touhujaan tosi tarkasti, koska Margot on aina keittänyt kahvin, en minä. Ja nyt kun hän on lähdössä (enää kuusi päivää), minun on opeteltava sekini. Hän on selin minuun ja sanoo: ”Voi olla, etten edes mainitse sitä heille.”

”Öö... He ehkä aavistavat jotakin, jos Josh ei tule lentokentälle, Gogo.” Gogo on Margotin lempinimi. Keksinkin sen go-go-saappaista. ”Kuinka monta kupillista vettä panit sin-

ne? Ja kuinka monta lusikallista kahvia?”

”Kirjoitan kyllä sinulle ohjeet”, Margot vakuuttaa.
”Muistikirjaan.”

Meillä on yhteinen muistikirja jääkaapin vieressä. Tietenkin Margotin idea. Siitä löytyvät kaikki tärkeät puhelinnumerot, isän työvuorot ja Kittyn koulukyydit.
”Muista myös uuden kuivapesulan numero”, sanon.

”Hoidettu jo.” Margot viipaloi banaania muroihinsa: joka siivu on säntillisen ohut. ”Eikä Josh sitä paitsi olisi muutenkaan tullut lentokentälle. Tiedät hyvin, mitä mieltä olen haikeista jäähyväisistä.” Margot vetää kasvoilleen *yök, tunteita* -ilmeen.

Tiedänhän minä.

Margotin päätös lähteä opiskelemaan Skotlantiin tuntui aluksi petokselta. Tietenkin osasin odottaa sitä, sillä oli selvää, että hän valitsisi yliopiston jostakin kaukaa. Ja tietenkin hän lähtisi Skotlantiin lukemaan antropologiaa, olihan hän Margot – tyttö, jolla oli karttoja ja matkakirjoja ja suunnitelmia. Tietenkin hän vielä jättäisi meidät.

Olen yhä hänelle vähän vihainen. Ihan pikkuisen. Tiedän toki, ettei se ole hänen vikansa. Mutta hän lähtee niin kauas, ja me kun päätimme jo kauan sitten Songin tyttöjen pitävän yhtä. Margot on vanhin, minä siinä välissä, ja viimeisenä sisaremme Kitty. Syntymätodistuksessa lukee Katherine, mutta meille hän on Kitty – tai joskus Kitten. Sen nimen hän sai minulta heti synnyttyään. Hän oli kuin kissanpentu, pieni, karvaton räpäle.

Me kolme olemme Songin tytöt. Ennen meitä oli neljäskin. Äitini, Eve Song. Isälleni Evie, meille äiti, kaikille muille Eve. Song on, oli, äidin sukunimi. Meidän sukunimemme on Covey – se lausutaan kuin *lovey*, ei *cove*. Mutta olemme Songin tytöt emmekä Coveyn tytöt, koska äitini tapasi sanoa olevansa ikuisesti Songin tyttö, ja Margotin mielestä meidänkin piti olla. Song on meidän kaikkien välinimi, ja näytämmekin enemmän Songin kuin Coveyn siskoksilta, enemmän korealaisilta kuin amerikkalaisilta. Tai ainakin Margot ja minä näytämme; Kitty muistuttaa meistä eniten isää. Heillä on samanlaiset vaaleanruskeat hiukset. Minun sanotaan olevan eniten äidin näköinen, mutta minusta se kunnia kuuluu Margotille, jolla on korkeat poskipäät ja tummat silmät. Siitä on melkein kuusi vuotta, vaikka välillä tuntuu kuin hän olisi lähtenyt luotamme vasta eilen, ja joskus taas siltä kuin hän olisi ollut vain unta.

Sinä aamuna äiti oli luutunnut lattiaita; ne kiittelivät, ja koko talo tuoksui sitruunalta ja puhtaalta. Keittiössä soi puhelin, ja äiti juoksi vastaamaan ja liukastui. Hän löi päänsä lattiaan ja menetti tajunsa, mutta sitten hän havahtui ja voi ihan hyvin. Se oli hänen virkeä välivaiheensa. Niin sitä kutsutaan. Hiukan myöhemmin hän valitti pään särkyä, meni sohvalle lepäämään eikä sitten enää herännyt.

Margot löysi hänet siitä. Hän oli kahdentoista. Hän huolehti kaikesta: hälytti ambulanssin, soitti isälle, käski minun pitää huolen Kittystä, joka oli vasta kolmevuotias. Avasin leikkihuoneen tv:n ja istuin Kittyn seuraksi. Siinä kaikki. En tiedä, mitä olisin tehnyt, jos Margot ei olisi ollut

paikalla. Vaikka hän on vain kaksi vuotta minua vanhempi, hän on tärkein esikuvani.

Kun aikuiset kuulevat isäni olevan kolmen tytön yksinhuoltaja, he pudistelevat päätään ja päivittelevät: *Kuinka hän pärjää? Kuinka hän selviytyy sellaisesta ihan yksin?* Vastaus on Margot. Hän on aina ollut säntillinen ja järjestyntä kaikki asiat numerojärjestyksessä siisteihin riveihin.

Margot on kiltti tyttö, ja minä ja Kitty olemme kai ottaneet hänestä mallia. En ole koskaan huijannut, juopotellut, tupakoinut tai edes hankkinut poikaystävää. Kiusoittelemme isää siitä, kuinka hyvä tuuri hänellä on meidän suhteemme käynyt, mutta totuus on, että mehän tässä onnekkaita olemme. Hän on todella hyvä isä. Ja tekee kaikkensa. Hän ei aina ymmärrä meitä, mutta yrittää silti, ja se on tärkeintä. Meillä Songin tytoilla on sanaton sopimus: teemme isän elämän mahdollisimman helpoksi. Tai ehkei sopimus ole edes sanaton, komentaahan Margot meitä tämän tästä olemaan hiljaa, jotta isä saa nukkua ennen työvuoroaan, tai hoitamaan asiamme itse, jottei isää tarvitse häiritä.

Olen kysynyt Margotilta, millaista elämämme olisi, jos äiti ei olisi kuollut. Tapaisimmeko korealaisia sukulaisiamme muulloinkin kuin vain kiitospäivänä ja jouluna? Vai...

Margotin mielestä sellaista ei kannata pohtia. Elämämme on mitä on, eikä jossittelu sitä muuta. Vastauksia ei tiedä kukaan. Mutta vaikka kuinka yritän, en osaa omaksua sellaista elämänasennetta. Mietin aina vaihtoehtoja ja kuvitelen, miten asiat voisivat olla.

Isä ja Kitty tulevat alakertaan yhtä aikaa. Margot kaataa isälle kupin mustaa kahvia, ja minä kaadan maitoa Kittyn murekulhoon. Työnnän kullhon Kittyn eteen, mutta hän kääntyy selin ja hakee jääkaapista jogurtin. Hän syö aamupalansa olohuoneessa tv:n edessä. Hän on siis yhä vihainen.

”Käyn illalla Costcossa ostoksilla, joten tehkääpä lista kaikesta, mitä tarvitsette”, isä sanoo ja hörppää kahvia. ”Voisin tuoda pihvejä päivälliseksi. Grillataan pihalla. Ostanko Joshillekin?”

Pääni pyörähtää Margotin suuntaan. Hän avaa suunsa kuin kertoakseen jotakin, mutta toteakin sitten vain: ”Ei tarvitse, isä. Osta ruokaa vain meille neljälle.”

Katson häntä toruvasti, mutta hän ei piittaa. Margotilla ei ole koskaan ollut tapana arkailla, mutta sydämen asioissa ihmiset kai käyttäytyvät arvaamattomasti.

3

Käsillä ovat siis kesän viimeiset päivät, ja viimeiset päivämme Margotin kanssa. Ei ehkä olekaan aivan kauheaa, että hän pani välit poikki Joshin kanssa; nyt meillä siskoksilla on enemmän aikaa toisillemme. Hän varmasti otti senkin huomioon. Se kuului takuulla suunnitelmaan.

Olemme autossa matkalla pois kotikulmiltamme, kun näemme Joshin juoksevan ohi. Hän liittyi viime vuonna yleisurheilujoukkueeseen ja hölkkää siksi kaiken aikaa. Kitty huikkaa hänelle, mutta ikkunat ovat kiinni – eikä Josh muutenkaan ole kuulevinaan. ”Pala takaisin”, Kitty kommentaa Margotia. ”Ehkä hän haluaa tulla mukaan.”

”Tämä on Songin tyttöjen yksityistilaisuus”, selitän Kittylle.

Vietämme aamun Targetissa viime hetken ostoksilla ja valikoimme hunajanmakuisia Chex-naksuja matkaevääksi, deodoranttia ja hiuslenkkejä. Annamme Kittyn työntää ostoskärryjä, jotta hän voi ottaa vauhtia ja ajella niillä kuin rattailla. Muutaman kiihdytyksen jälkeen Margot käskee hänen lopettaa, jotta muut asiakkaat eivät hermostuisi.

Sitten palaamme kotiin ja laitamme lounaaksi kanasalaattia vihreiden rypäleiden kera, ja sen jälkeen onkin jo melkein Kittyn uimakilpailun aika. Pakkaamme eväskoriin kinkku-juustovoileipiä ja hedelmäsalaattia, ja otamme mukaan myös Margotin tietokoneen. Katselemme siitä elokuvia, sillä uimakisat tapaavat venyä iltamyöhään.

Askartelemme vielä kyltin, jossa lukee *Hyvä, Kitty!* Piirrän siihen koiran. Isä myöhästyy kisoista, sillä hänen täytyy valvoa synnytystä – sen parempaa veruketta ei olekaan. (Vauva on tyttö ja saa nimekseen Patricia Rose isoäitiensä mukaan. Isä selvittää aina lapsen etunimet minua varten. Kysyn sitä ensimmäiseksi, kun hän palaa synnytyksestä.)

Kitty on niin innoissaan voitettuaan kaksi ykkössijan ruusuketta ja yhden kakkossijan, että unohtaa kysellä Joshin perään ennen kuin olemme autossa kotimatalla. Hän istuu takapenkillä pyyhe turbaanina päänsä ympärillä ja on ripustanut ruusukkeet koruiksi korviinsa. Hän nojautuu eteenpäin ja kysyy: ”Hei! Miksei Josh tullut katsomaan kisojani?”

Huomaan Margotin empivän ja vastaan ennen häntä. Valehteleminen on ehkä ainoa asia, jonka osaan Margotia paremmin. ”Joshin piti mennä tänään töihin kirjakauppaan. Hän olisi kyllä halunnut tulla.” Margot kurrottuu keskikonsolin yli ja puristaa kättäni kiitokseksi.

Kittyn alahuuli työntyy eteen, ja hän sanoo: ”Tänään oli viimeinen kisa! Hän lupasi tulla katsomaan, kun uin.”

”Tuli viime hetken muutos”, selitän. ”Hän ei voinut kieltäytyä, sillä joku hänen työkaverinsa perui vuoronsa hätätapauksen vuoksi.”

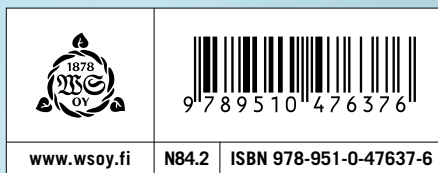
Kitty nyökkää nyreänä. Vaikka pieni onkin, hän ymmärtää kyllä vuorotyön vaikeuden.

”Mennään jäätelölle”, Margot sanoo yhtäkkiä.

Kitty piristyy, ja Josh keksittyine yllätysvuoroineen unohtuu. ”Joo! Haluan vohvelitötterön! Saanhan vohvelin

Mitä jos kaikki elämäsi ihastukset saisivat tietää tunteistasi yhtä aikaa?

Kuusitoistavuotias Lara Jean säilyttää äidiltään saamassaan hatturasiassa viittä rakkauskirjettä. Kirjeitä on yksi jokaiselle pojalle, johon Lara Jean on elämänsä aikana ollut ihastunut – mutta ne on tarkoitettu vain Lara Jeanin silmille, ei lähetettäväksi. Eräänä päivänä joku kuitenkin postittaa kirjeet, eikä Lara Jeanin rakkauselämä olekaan enää pelkkää mielikuvitusta.

A NETFLIX ORIGINAL FILM AN AWESOMENESS FILMS PRODUCTION AN OVERBROOK ENTERTAINMENT PRODUCTION "TO ALL THE BOYS I'VE LOVED BEFORE"
LARA CONDOR NOAH CENTINEO JANEL PARRISH ANNA CATHCART ANDREW BACHELOR WITH ISRAEL BROUSSARD AND JOHN CORBETT DIRECTED BY MICHAEL FIODOROFF
PRODUCED BY PAUL JOVAL EXECUTIVE PRODUCERS RAFAELA RABINOVICH PROD BY JOE WONG PROD BY PHILIP J. BARTLELL JOE KLOTZ ACE PRODUCED BY MAX SIEMERS JESSICA HELD KELSEY JACKSON VICKI SOTHERAN MEGAN GREYDANUS
EDITED BY BRETT BOUTTNER ROBYN MARSHALL DON DUNN JENNY HAN PRODUCED BY MATT KAPLAN JORDAN LEVIN DOUGIE CASH AND WRITTEN BY JENNY HAN PRODUCED BY SOFIA ALVAREZ DIRECTED BY SUSAN JOHNSON